

'Tegen mijn zoontje zei ik dat de buik van de moeder stuk was'

Janneke, Jimi en Loes hielpen als draagmoeder andere stellen met hun kinderwens. "Het voelde wel even raar dat de baby na de bevalling niet met ons mee naar huis kwam."

Janneke Kloosterman (39, ambulant begeleider onderwijs) is met haar ex-man Harmen (44) ouders van Samuel (10). In 2016 beviel ze van draagkind Mathis* (5).

"Mijn ex-man Harmen en ik hebben door vruchtbaarheidsproblemen veel moeite moeten doen om een kind te krijgen. Na zes ivf-behandelingen in twee jaar tijd was het eindelijk raak: ik was zwanger van onze zoon Samuel. Het was een prachtige tijd en al tijdens mijn zwangerschap dacht ik: als het ons gegund is om ouders te worden, wil ik in de toekomst iets doen om andere wensouders te helpen. In eerste instantie leek een eiceldonatie me wel iets, maar toen Samuel er eenmaal was, zag ik daarvan af. Het idee dat er later een kind zou rondlopen dat wellicht op mij en Samuel leek, vond ik toch een beetje gek, ook voor het kind zelf. Mijn voornemen om iemand te helpen, bleef echter bestaan. Toen Samuel drie jaar was, besprak ik met

TWIJFELS DAT IK HEM NIET KON 'AFSTAAN' HAD IK NIET. HIJ WAS VANAF HET BEGIN HUN KIND'

Harmen de optie van draagmoederschap. We wilden allebei zelf geen kinderen meer, maar het leek ons wel leuk als ik voor andere wensouders een kind zou dragen. Via zwangervooreenander.nl kwam ik in contact met een stel dat graag een kind wilde maar, net als Harmen en ik, vruchtbaarheidsproblemen had.

Het klikte meteen en nadat we elkaar in het echt ontmoetten, wist ik dat ik hen wilde helpen. Ze waren hartstikke blij toen ze het hoorden."

METEEN ZWANGER

"Terwijl mijn baarmoeder werd klaargestoomd voor een nieuwe ivf-behandeling, gingen de wensouders een traject in om embryo's te maken. We kozen voor een hoogtechnologische zwangerschap waarbij de eicellen van de wensmoeder in het laboratorium werden bevrucht met het zaad van de wensvader. Na de eerste terugplaatsing was ik zwanger. We waren allemaal door het dolle heen. Toen vertelde ik het ook aan Samuel. Ik legde hem uit dat er tijdelijk een baby in mijn buik woonde, omdat de buik van zijn eigen moeder stuk was. Het was direct duidelijk voor hem en daardoor vond hij het niet raar, alleen maar leuk. Helaas eindigde de bevalling door complicaties in een spoedkeizersnede. Hierbij moest ik volledig onder narcose, dus het moment waarop Mathis geboren werd, maakte ik niet bewust mee. Gelukkig waren Harmen en de wensouders erbij. Het was zo mooi ze dolgelukkig met Mathis te zien toen ik wakker werd. Toen ik hem zag, herkende ik hem direct als hun kind. Twijfels of angst dat ik hem niet kon 'afstaan' heb ik nooit gehad. Voor mij was hij vanaf het begin al hun kind. Wat ik wel lastig vond, was dat ons traject van draagmoederschap voor onze omgeving na de bevalling klaar leek te zijn. Het herstel was voor ons gezin best pittig, omdat we negen maanden met zijn vijven een mooi traject hadden doorlopen en dat ineens klaar was. Omdat Mathis en zijn ouders op twee uur rijden van ons vandaan wonen, zien we elkaar een paar keer per jaar. Dat is prima. Spijt van mijn draagmoederschap heb ik nooit gehad. Voor mij was het vanzelfsprekend dit voor een ander te doen. Ik vond het een fantastische ervaring!"

*Om privacyredenen is de naam van Mathis gefingeerd. →

Jimi Koot (30, basisschoolleerkracht, rechts op de foto) is getrouwd met Arjan (33). Samen hebben ze twee dochters: Norah (5) en Evy (3). Vorig jaar droeg Jimi haar nichtje Alexis (1), de dochter van haar zus Puck (28) en zwager Dennis (29).

“Mijn zus Puck en ik zijn twee handen op één buik. We wonen vlak bij elkaar en zien elkaar bijna elke dag. Toen ik zwanger was van mijn tweede dochter Evy, raakte Puck zwanger van haar eerste kind. Helaas eindigde dat in een miskraam en de twee zwangerschappen daarna deden dat ook. Dat was ontzettend moeilijk voor haar en haar man Dennis. Helemaal omdat Pucks kindje bij de vierde zwangerschap wel bleef zitten, maar een ernstige, erfelijke ziekte bleek te hebben die Puck ook heeft, waardoor ze elke dag veel pijn heeft. Omdat Puck haar kind een pijnloos leven gunde, moesten zij en Dennis deze zwangerschap met vijftien weken afbreken. Dat was zo verdrietig, dat Puck daarna de mogelijkheden

‘WE ZIJN ER TEGENOVER ALEXIS HEEL OPEN OVER UIT WELKE BUIK ZE KOMT’

wilde uitzoeken voor een draagmoederschap. Ik wist meteen dat ik dat wilde doen. Thuis besprak ik het met mijn man Arjan. Hij vond het een goed idee. We zeiden tegen elkaar dat als ik zwanger zou worden het niet ons kind, maar ons neefje of nichtje zou zijn. En dat wilde ik heel graag proberen voor Puck en Dennis.”

ECHO VIA VIDEOBELLEN

“Hoewel Puck eerst nog twijfelde – ik had tijdens mijn tweede bevalling veel bloed verloren, dus ze was bang dat dat weer zou gebeuren – besloten zij en Dennis ervoor te gaan. Samen deden we veel onderzoek naar hoe we alles het beste konden regelen. Hoewel het niet verplicht is, vroegen we eerst toestemming aan de Raad voor de Kinderbescherming. We vonden het ook prettig om zo veel mogelijk afspraken op papier te hebben staan. Puck en Dennis moesten de baby na de geboorte officieel adopteren.

Na drie maanden was ik zwanger. Puck en Dennis gingen steeds mee naar de controles. En toen brak, vlak na de twintigwekenecho, corona uit. Ineens mocht niemand meer mee naar de verloskundige, dus via videobellen hield ik Puck en Dennis op de hoogte van de groei van hun dochter. Ook de bevalling was met de coronamaatregelen nog een ding. Bij hoge uitzondering mochten Arjan, Puck en Dennis er alle drie bij zijn.

Het moment waarop ik Alexis voor het eerst zag, was heel bijzonder. Het voelde anders dan bij mijn eigen kinderen, want ik besepte meteen dat zij het kind van Puck en Dennis was.

Drie uur na de bevalling mochten we alweer naar huis. Van tevoren hadden we afgesproken dat ik met Arjan naar ons eigen huis zou gaan en de baby naar Puck en Dennis. Dat voelde wel even raar, maar diezelfde middag zijn Arjan en ik samen met de meiden nog bij Alexis op bezoek geweest. Via een zelfgemaakt prentenboekje hadden we mijn dochters al uitgelegd wat er allemaal ging gebeuren. Ook nu zijn we er tegenover Alexis heel open over uit welke buik ze komt. Eigenlijk is het voor ons helemaal niet zo moeilijk, want Puck is haar moeder en ik ben haar tante die haar toevallig heeft gedragen. Meer dan dat is het niet.” →

‘Mijn zus is haar moeder en ik ben haar tante die haar toevallig gedragen heeft’

*In de kraamweek
dacht ik wel:
hier lig ik en
zij zitten op
die roze wolk'*

Loes Kegel-Korsten (39, begeleidster gehandicaptenzorg) woont samen met haar man Ralph (41) en hun dochters Romy (15) en Nina (12). Op 9 april beviel ze van haar neefje Lucas (5 maanden). Ze droeg hem met veel liefde voor haar broer Roel (41, links op de foto) en zwager Bob (30).

"Ik heb altijd een goede band met mijn broer Roel gehad. Tijdens een van onze wijnavondjes met mijn man Ralph en Roels echtgenoot Bob hadden we het over hun grote kinderwens. Ze vertelden dat het voor hen als homostel heel moeilijk was een kind te krijgen, want aan adoptie werden veel eisen gesteld en een draagmoeder was niet makkelijk te vinden. Later had ik het erover met Ralph: hoe stond hij er tegenover als ik het kind van Roel en Bob zou dragen? Ralph antwoordde dat als ik het wilde doen, ik ervoor moest gaan. Na een tijdje besprak ik het idee met Roel en Bob. Ze waren blij verrast. Na een aantal gesprekken met een maatschappelijk werker gingen we 'aan de slag'. We kozen voor zelfinseminatie met het zaad van mijn zwager. Dat was nog best een gedoe, want het moest volgens een strak tijdschema gebeuren. Helaas kreeg ik twee keer achter elkaar een miskraam. Het was slopend, maar ik wilde absoluut niet opgeven. Gelukkig verliep de derde zwangerschap wel goed."

GEEN TWIJFELS

"In tegenstelling tot bij de zwangerschappen van mijn dochters voelde ik me tijdens de zwangerschap van Lucas allesbehalve fit. Door complicaties moest ik daarom al snel stoppen met werken. Iets wat ik best lastig vond, want bij mijn dochters waren de negen maanden zo omgevlogen. Gelukkig waren Ralph,

Roel en Bob heel erg lief voor me. Ook met de baby ging alles goed. Ik heb hem vanaf het begin van mijn zwangerschap als mijn neefje gezien. Zo communiceerden Ralph en ik het ook naar onze dochters. Ik was zwanger van hun neefje en droeg hem met veel liefde voor Roel en Bob. De meiden moesten wel even wennen aan het idee, maar al snel hadden ze er geen problemen mee. Ze keken erg uit naar het moment waarop hun neefje er was.

Omdat de bevalling zwaar was, was ik op dat moment echt volledig in mezelf gekeerd. Roel en Bob voelden zich ontzettend schuldig toen ze me door zo veel pijn zagen gaan, maar helaas hoorde dat erbij. Het was heel mooi om te zien hoe gelukkig ze waren toen Lucas er eenmaal was. Op dat moment vond ik het ook niet moeilijk om mijn neefje aan zijn vaders te 'geven'. Maar in de kraamweek had ik het wel zwaar. Niet omdat ik twijfels had, meer omdat de hormonen door mijn lijf gierden en ik nog flink moest herstellen.

'MIJN DOCHTERS
KEKEN ERG UIT NAAR
HET MOMENT WAAROP
HUN NEEFJE ER WAS'

Toen dacht ik wel: hier lig ik dan en Roel en Bob zitten op die roze wolk.

Gelukkig wonen we niet ver van elkaar vandaan. De eerste dagen videobelden we veel en daarna spraken we in het echt af. Elke dag voelde ik me steeds een beetje beter. Toen dacht ik ook: het is goed zo. Inmiddels ben ik al vijf maanden de trotse tante van Lucas en ik ben heel blij voor Roel en Bob dat hun grote kinderwens is vervuld." ■